

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/163/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8215010011
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:8215010011.7

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci proti obžalovanému I. D., pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 03.10.2018 pod sp. zn. 29T/208/2015, na verejnom zasadnutí konanom dňa 16.01.2020 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného I. D., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal súd I. stupňa obžalovaného I. D., nar. XX.XX.XXXX, vinným zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v priebehu mesiacov apríl až november 2013 pod rôznymi nepravdivými zámienkami vylákal od N. D. celkovo 95.330,- eur, ktoré mu na jeho naliehanie postupne vo viacerých splátkach vložila priamo na ním uvedený účet č. XXXXXXXXXXXX/XXX vedený vo D., a.s., kde tieto peniaze použil pre vlastnú potrebu, doposiaľ ich nevrátil, aj keď to niekoľkokrát prisľúbil, čím takto svojím konaním spôsobil N. D., nar. XX.X.XXXX v H., trvale bytom K. XXXX/XX, škodu vo výške 95.330,- eur,

Za tento trestný čin okresný súd uložil obžalovanému podľa § 221 ods.3 Trestného zákona, za použitia § 38 odsek 2 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, ktorý mu zároveň podľa § 49 odsek 1 písm. a) Trestného zákona a § 51 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona podmienenečne odložil za súčasného určenia skúšobnej doby s probačným dohľadom v trvaní 5 (päť) rokov.

Podľa § 51 ods. 3 písm. f) Trestného zákona prvostupňový súd obžalovanému uložil obmedzenie spočívajúce v zákaze kontaktovať sa s N. D., nar. XX.X.XXXX v H., trvale bytom K. XXXX/XX, okres Bardejov v akejkoľvek forme vrátane kontaktovania prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby alebo inými obdobnými prostriedkami.

Podľa § 51 ods. 4 písm. c) Trestného zákona prvostupňový súd obžalovanému uložil i povinnosť podľa svojich schopností a možností nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu poškodenej N. D., nar. XX.X.XXXX v H., trvale bytom K. XXXX/XX, okres Bardejov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenej N. D., nar. XX.X.XXXX v H., trvale bytom K. XXXX/XX, okres Bardejov, škodu vo výške 95.330 eur.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 376-379 spisu.

Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku súd I. stupňa mal za preukázané, že obžalovaný sa dopustil žalovaného skutku a to na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní.

Súd po vykonanom dokazovaní a po opätovnom vyhodnotení všetkých vykonaných dôkazov (po predchádzajúcom zrušení a vrátení veci odvolacím súdom, rešpektujúc jeho právny názor) mal za preukázané, že poškodená v priebehu roku 2013 vložila viacerými vkladmi na účet číslo XXXXXXXXXX/XXXX vedený vo D., a.s. celkovo sumu vo výške 95.330,- eur. Taktiež bolo preukázané, že jediným faktickým disponantom s predmetným účtom bol v roku 2013 obžalovaný I. D., pričom ostatné osoby, ktoré mali možnosť disponovať s účtom - I. G. (ako vlastníka účtu) a I. G. (ako držiteľka bankomatovej karty od predmetného účtu) s financiami na predmetnom účte v roku 2013 nenakladali. Zároveň poukázal na nepriame dôkazy svedčiace v neprospech obžalovaného a okrem výpovedí poškodenej a svedka I. R. poukázal na to, že obžalovaný svedkovi I. G. tvrdil, že peniaze, ktoré mu chodili na účet, sú peniaze z podnikania, resp. určené na výplaty, pričom obžalovaný vo svojej výpovedi tvrdil, že peniaze po ich výbere odovzdával späť poškodenej, čo v konečnom dôsledku znižuje dôveryhodnosť výpovede obžalovaného. Ďalším nepriamym dôkazom, ktorý nekorešponduje s tvrdením obžalovaného o výbere vkladov pre poškodenú a odovzdaní týchto finančných prostriedkov poškodenej, je aj tá skutočnosť, že výbery obžalovaného z uvedeného účtu nekorešpondujú s uvedenými vkladmi. Nie je teda zrejmé kedy, kde a v akej výške mal odovzdávať obžalovaný finančnú hotovosť poškodenej. Nakoľko z uvedených priamych dôkazov (výpoveď poškodenej) a nepriamych dôkazov (výpoveď manžela poškodenej, výpoveď svedka I. G. o tom na aký účel mal predmetný účet podľa uvádzaného obžalovaným slúžiť, čas a výška vkladov a výberov jednotlivých súm peňazí) vyplýva, že zo strany obžalovaného nešlo iba o „nezištné“ prevedenie peňazí z účtu poškodenej cez jeho účet a ich bezodkladné odovzдание poškodenej po ich výbere obžalovaným, ale išlo skutočne o pôžičku zo strany poškodenej v prospech obžalovaného, pričom vzhľadom na jeho vtedajšie majetkové pomery (evidovaný ako uchádzač o zamestnanie na úrade práce, poberateľ pomoci v hmotnej núdzi, bez iného príjmu a reálne preukázaného majetku) je bez ďalších relevantných pochybností preukázané, že páchatel' v čase, keď zmluvný záväzok uzavieral, konal v úmysle, že záväzok v dohodnutom čase nesplní, alebo ho nebude môcť splniť a že veriteľka uvádza do omylu, aby sa obohatil na jeho škodu.

Vykonaným dokazovaním tak mal prvostupňový súd za jednoznačne preukázané, že obžalovaný svojim konaním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, nakoľko na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku značnú škodu.

Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prvého stupňa prihliadal najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, pričom súd vykonaným dokazovaním nevzhliadol žiadnu poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 Trestného zákona ani priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 Trestného zákona, preto trest ukladal v zmysle § 38 ods. 2 Trestného poriadku v nezmenenej trestnej sadzbe. Hoci obžalovaný bol v minulosti už viackrát súdne trestaný a bol i vo výkone trestu odňatia slobody, od posledného prepustenia na slobodu (24.1.2007) obžalovaný nemá evidované žiadne odsúdenie za trestný čin a priestupok má evidovaný zo dňa 21.8.2014 „iba“ na úseku cestnej dopravy, pričom všetky doterajšie odsúdenia má zahladené, má tunajší súd za to, že je možné dôvodne predpokladať, že na nápravu páchatel'a ako i ochranu spoločnosti postačí uložiť obžalovanému podmienený trest odňatia slobody a to na spodnej hranici trestnej sadzby (3 roky) s obligatónym uložením probačného dohľadu. Skúšobnú dobu súd prvého stupňa obžalovanému uložil v maximálne možnej výmere (5 rokov) s cieľom jednak preveriť, či bude obžalovaný ochotný a schopný viesť riadny život a na druhej strane mu umožniť aby počas dlhšej skúšobnej doby bol schopný nahradiť poškodenej spôsobenú škodu, ktorú povinnosť mu súd uložil podľa § 51 ods. 4 písm. c) Trestného zákona. Taktiež súd prvého stupňa obžalovanému uložil aj obmedzenie podľa § 51 ods. 3 písm. f) Trestného zákona spočívajúce v zákaze kontaktovať sa s poškodenou v akejkoľvek forme vrátane kontaktovania prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby alebo inými obdobnými prostriedkami (samozrejme vynímajúc zasielanie náhrady škody v zmysle uloženej povinnosti) za účelom eliminovania akéhokoľvek ďalšieho protiprávneho konania obžalovaného vo vzťahu k poškodenej.

Čo sa týka škody, ktorú si riadne a včas poškodená uplatnila (a jej výšku znížila prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu v záverečnej reči na výšku škody preukázanú v konaní) bola v konaní preukázaná, prvostupňový súd v adhéznom konaní uložil obžalovanému podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku povinnosť predmetnú škodu poškodenej nahradiť.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení zahlásili odvolanie obžalovaný proti výroku o vine a treste (ktoré zdôvodnil tak sám, ako i prostredníctvom obhajcu) ako i prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta proti výroku o treste. Poškodená sa práva na podanie opravného prostriedku vzdala.

Prokurátor svoje odvolanie však následne vzal späť v celom rozsahu písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 07.11.2018, pričom z dôvodu, že prvostupňový súd o ňom procesne predpísaným spôsobom nerozhodol pred predložením veci tunajšiemu súdu sám, predseda senátu odvolacieho súdu toto pochybenie súdu prvého stupňa napravil tým, že späťvzatie odvolania prokurátora vzal na vedomie osobitným uznesením pod sp. zn. 3To/16/2018 zo dňa 20.08.2019.

Pokiaľ ide o zdôvodnenie odvolania obžalovaného podaného prostredníctvom obhajcu /č.l. 387-391/, obžalovaný v ňom namietal najmä tú skutočnosť, že jediným priamym dôkazom, ktorý by mal obžalovaného z predmetnej trestnej činnosti usvedčovať, je len výpoveď poškodenej, ktorá tvrdila, že peniaze obžalovanému požičiavala, pričom ich mal on od nej žiadať pod rôznymi zámienkami. On však tvrdí, že poškodená mu ich posielala, no on jej ich následne vracal späť. Ide o tvrdenie proti tvrdeniu. Uvedené má veľký význam aj pri úvahách, či mal v čase, kedy mu poškodená peniaze posielala, majetkové alebo zárobné možnosti na to, aby jej peniaze vrátil, nakoľko takéto úvahy môžu viesť k úvahám o vine či nevine len za predpokladu, že skutočne malo medzi nimi dochádzať k pôžičke, čo ale preukázané nie je. Ani jeho prípadná nemajetnosť nemôže odôvodňovať jeho vinu v prípade, pokiaľ k pôžičkám nedochádzalo. Poškodená pritom nikdy na civilnom súde žalobu o vrátenie pôžičky nepodala. Pokiaľ ide o ostatné dôkazy, tieto síce preukazujú, že poškodená posielala peniaze na účet založený svedkom G., ktoré však on následne vyberal (čo ani nepopieral), avšak nepreukazujú žiadne podvodné konanie z jeho strany, resp. nevyvracajú jeho tvrdenie, že peniaze poškodenej vracal.

Tvrdenie poškodenej, že išlo o pôžičku, vyvracajú aj ďalšie skutočnosti, ktoré by bežný človek pri zachovaní nevyhnutnej miery opatrnosti, nikdy neurobil. Vychádzajúc z jej výpovede, poslala poškodená peniaze obžalovanému bez toho, aby ho vôbec poznala. Peniaze mu poslala bez toho, aby požadovala od neho akúkoľvek písomnú zmluvu, nežiadala ani žiadnu záruku alebo zabezpečenie návratnosti jej pôžičky. Netrvala ani na overení jeho osobných údajov. Napriek tomu, že podľa jej výpovede ho mala stretnúť len trikrát, poslala mu viac ako 95.000,- Eur, pritom vychádzajúc z jej tvrdení, muselo jej byť už dávno zrejmé, že by jej tie peniaze nemal z čoho vrátiť. Pokiaľ by tiež bolo pravdou, čo uviedol svedok I. R., že on ku koncu prisľúbil peniaze poškodenej poslať, tak to vôbec nedokazuje, či uvádzal poškodenú do omylu v čase, kedy mu peniaze posielala, čo on po celý čas popieral, alebo že by malo ísť v čase, kedy mu poškodená peniaze posielala, o pôžičku. Tiež poukazoval na to, že pokiaľ by aj čisto teoreticky bolo pravdou tvrdenie poškodenej, že ju uvádzal do omylu ohľadne toho, na aký účel potrebuje peniaze, resp. že jej ich vráti a kedy, či tieto tvrdenia mohli aj objektívne spôsobiť oklamanie poškodenej, resp. či ku škode nedošlo len preto, lebo táto celkom hrubo zanedbala svoju prevenčnú povinnosť a zjavne konala bez dodržania obvyklej miery opatrnosti.

Napokon poukázal na to, že trestné právo je prostriedkom ultima ratio, teda ide o poslednú a najkrajnejšiu možnosť, čo znamená, že v trestnoprávnej náuke ako aj v praxi sa už tradične vychádza zo zásady pomocnej úlohy trestnej represie (zásada subsidiarity). Podľa tejto zásady má byť trestné právo použité len ako najkrajnejší prostriedok a len pri typovo najzávažnejších porušeníach spoločenských vzťahov, záujmov a hodnôt, teda len tam, kde iné možnosti, hlavne prostriedky ostatných právnych odvetví, nie sú dostatočné, a teda už boli vyčerpané, sú neúčinné alebo zjavne nie sú vhodné. Trestnoprávna represia nemôže slúžiť ako prostriedok nahradzujúci aktivitu jednotlivca, od ktorého sa primárne, pre sféru súkromnoprávných vzťahov, očakáva a vyžaduje, aby si strážil svoje práva. Poškodená mala teda najprv možnosť podať na civilnom súde žalobu o zaplatenie, a pokiaľ sú pravdivé jej tvrdenia o pôžičke a pokiaľ by takýto prostriedok súdnej ochrany nesmeroval k náprave, mala možnosť domáhať sa ochrany inštitútmi trestného práva.

Obžalovaný ďalej i sám, formou samostatného písomného podania / č.l. 383-386/ zdôvodňoval veľmi podrobným spôsobom svoje odvolanie v relevantnej časti / nakoľko odvolanie obsahuje aj rôzne úvahy a popisy obžalovaného zjavne presahujúce rozsah a podstatu odvolania/ najmä tým, že považuje za nelogické, aby niekto posielal cez internet de facto cudzej osobe takú obrovskú sumu, ak by jej ju nevracal, pričom konanie poškodenej považuje za čisto účelové s cieľom oklamať svojho manžela. Vyjadril nesúhlas s podanou obžalobou a napadnutým rozsudkom z toho dôvodu, že on sa žiadneho trestného činu nedopustil. Nesúhlasí tiež s konaním vyšetrovateľa v prípravnom konaní a tiež s

konaním súdu, ktorý nevyhodnotil zadovážené dôkazy zákonným spôsobom. Doposiaľ sa neoboznámil so spisom, na hlavnom pojednávaní mal záujem vypovedať, no obhajca mu radil, aby nevypovedal, no nakoľko mu prišlo zle, ani tak potom nemohol. Taktiež vyjadril nedôveru k ustanovenému obhajcovi, nakoľko nemá pocit, že by ho obhajoval spravodlivo.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti má za to, že vykonaným dokazovaním nebolo nado všetku pochybnosť preukázané, či sa stal skutok, pre ktorý je stíhaný, resp. tento skutok nie je trestným činom. Z uvedeného dôvodu preto žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil vec prvostupňovému súdu, eventuálne aby sám vo veci rozhodol tak, že obžalovaného z pod obžaloby oslobodí.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu (ktoré súd vykonal so súhlasom obžalovaného v jeho neprítomnosti postupom podľa § 293 ods.7 Tr. por.) obhajca obžalovaného zotrval na písomných dôvodoch odvolania s tým, žiadal obžalovaného spod obžaloby oslobodiť, prípadne zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie.

Splnomocnenec poškodenej na verejnom zasadnutí navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský prokurátor na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu rovnako navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd, na základe riadne a včas podaného odvolania, na to oprávnenou osobou, podľa § 317 odsek I Trestného poriadku, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Po preskúmaní obsahu spisového materiálu krajský súd dospel k záveru, že okresný súd v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, postupoval v súlade s Trestným poriadkom, na hlavnom pojednávaní (a to aj po doplnení dokazovania v zmysle uznesenia Krajského súdu v Trnave sp.zn. 3To/55/2017 zo dňa 20.03.2018) vykonal všetky dostupné dôkazy v rozsahu potrebnom pre náležité zistenie skutočného stavu veci nevyhnutného pre zákonné a objektívne rozhodnutie. Okresný súd tiež dodržal všetky zákonné ustanovenia zmyslom ktorých je zabezpečenie práva obžalovaného na obhajobu, následne v súlade s ustanovením § 2 ods.12 Trestného poriadku vykonané dôkazy vyhodnotil po uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel tak ku správnym skutkovým zisteniam, ktoré zodpovedajú vykonaným dôkazom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku potom okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods.1 Trestného poriadku jasne vyložil, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä pokiaľ si vzájomne odporujú. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je tiež zrejmé, ako sa prvostupňový súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Odvolací súd poukazuje na to, že v dvojstupňovom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne, skutkové a právne závery súdu prvého stupňa vo vzťahu k odvolaním napadnutým výrokom pokiaľ ide o každý argument. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia totižto nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. (napr. R 68/2008- I, rozsudok G. z 9. decembra 1994 vo veci Q. R. proti Španielskemu kráľovstvu).

Pokiaľ ide o právny názor krajského súdu na opodstatnenosť odvolania obžalovaného I. D., tento je zistiteľný už z jeho uznesenia zo dňa 20.03.2018 pod 3To/55/2017 (č.l. 357-363), ktorým podľa § 321 ods.1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. zrušil na základe odvolania okresného prokurátora oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu Galanta zo dňa 22.02.2017 pod sp. zn. 29T/208/2017 a vec podľa § 322

ods.1 Tr.por. s vyslovením právneho názoru vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Už z tohto uznesenia je zrejmý názor odvolacieho súdu o hodnovernosti obhajobných tvrdení obžalovaného I. D., pričom poukázal na ďalšie nespochybniteľné dôkazy ktoré preukazujú spáchanie trestného činu obžalovaným.

Krajský súd s prihliadnutím na obhajobné námietky obžalovaného považuje za potrebné iba doplniť, že vykonaným dokazovaním bola vina obžalovaného I. D. bezpečne a spoľahlivo preukázaná, pretože vo veci bola produkovaná reťaz usvedčujúcich dôkazov voči nemu, ktoré dovoľujú ustáliť jediný opodstatnený záver a to, že to bol práve obžalovaný, ktorý v priebehu mesiacov apríl až november 2013 pod rôznymi nepravdivými zámienkami vylákal od poškodenej N. D. celkovo sumu 95.330,- eur, ktoré mu na jeho naliehanie postupne vo viacerých splátkach vložila priamo na ním uvedený účet č. XXXXXXXXXXXX/XXX vedený vo D., a.s., kde tieto peniaze použil pre vlastnú potrebu, doposiaľ ich nevrátil aj napriek tom, že to niekoľkokrát prisľúbil, čím takto svojim konaním spôsobil N. D., škodu vo výške 95.330,- eur.

Obhajoba obžalovaného I. D., že peniaze mu posielala poškodená z dôvodu, aby oklamala svojho manžela, ako i to, že tieto vzápätí vyberal a vracal ich poškodenej sa v kontexte s ďalšími dôkazmi ukazuje ako absolútne neprijateľná .

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že okrem výpovedí poškodenej, ktorej dôveryhodnosť nebola žiadnym z vykonaných dôkazoch spochybnená, a ktorá podrobne popisovala, ako dochádzalo ku transakciám jednotlivých súm ako i dôvodov, prečo obžalovanému tieto finančné prostriedky posielala, obhajobu obžalovaného vyvracia i jeho samotné vyjadrenie voči svedkovi I. G. ktorému tvrdil, že peniaze, ktoré mu chodili na účet, sú peniaze z podnikania, resp. určené na výplaty, pričom obžalovaný vo svojej výpovedi tiež uvádzal, že peniaze po ich výbere odovzdával späť poškodenej. Nekorešponduje tiež s tvrdením obžalovaného (o výbere vkladov pre poškodenú a odovzdaní týchto finančných prostriedkov poškodenej), aj tá skutočnosť, že výbery obžalovaného z uvedeného účtu a ich výška nebola totožná s uvedenými vkladmi, pričom zostalo nezodpovedané (najmä z dôvodu, že obžalovaný odmietol vo veci vypovedať), a teda i neverifikovateľné, kedy, kde a v akej výške mal odovzdávať obžalovaný finančnú hotovosť poškodenej a teda porovnať túto obhajobu obžalovaného s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi, čo nemohlo byť s poukazom na uvedené vyhodnotené v prospech obžalovaného. Súd preto obhajobe obžalovaného, prezentovanú aj v odvolacích námietkach neuveril, túto vyhodnotil jednoznačne ako účelovú a prispôsobenú dôkaznej situácii vyplývajúcej z prípravného konania. Je zrejmé, že ťažisko obhajoby obžalovaného bolo preniesť zodpovednosť za spáchaný skutok na dôverčivé a v podstate naivné správanie sa poškodenej, čo je však s poukazom na celý rad vykonaných dôkazov rovnako možné považovať za čisto účelové s cieľom zbaviť sa trestnej zodpovednosti za spáchaný skutok.

Správne zistenému skutkovému stavu zodpovedá potom aj právna kvalifikácia. Je totiž nepochybné, že obžalovaný na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu, a spôsobil tak na cudzom majetku značnú škodu. Konal pritom vo forme priameho úmyslu (§ 15 písm. a/ Tr. zákona).

Pokiaľ sa obžalovaný I. D. v odvolaní domáhal uplatnenia princípu ultima ratio, odvolací súd považuje za nutné iba zdôrazniť, že práve vedomým a úmyselným konaním zo strany obžalovaného bola poškodená uvedená do omylu, a preto v žiadnom prípade nie je možné dávať za vinu poškodenej, že táto zjavne konala bez dodržania obvyklej miery opatrnosti. Odvolací súd preto v podrobnostiach poukazuje na dôvody napadnutého rozsudku, ktoré si v celom rozsahu osvojuje a okrem už vyššie uvedeného ničím viac nedopĺňa.

Odvolací súd nezistil ani žiadne pochybenie súdu prvého stupňa, ohľadom výroku o uloženom treste, nakoľko obžalovanému I. D. bol uložený trest odňatia slobody na spodnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby a vzhľadom na jeho osobu (na ktorého sa v súčasnosti hľadí, akoby nebol odsúdený) aj odvolací súd sa stotožnil s názorom, že na dosiahnutie účelu trestu formou individuálnej prevýchovy, ale aj generálnej prevencie bude postačovať, pokiaľ výkon trestu mu bude podmienene odložený (za súčasného uloženia primeraných povinností a obmedzení) na dobu, ako ju stanovil súd prvého stupňa

Z vykonaného dokazovania tiež vyplýva, že i v rámci tzv. adhézneho konania boli splnené podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody poškodenej, a preto okresný súd správne a zákonným spôsobom podľa § 287 ods.1 Trestného poriadku rozhodol o uplatnenej škode.

Pretože krajský súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zrušenie resp. zmenu napadnutého rozsudku, odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.